sofie siger:
8. februar 2015 kl. 18:57
Jeg oplever ihvertfald i høj grad lærere som favoriserer og ikke kan tilsidesætte egen stil og smag i deres bedømmelse af eleverne. Udover det kan man også opleve flere uger med selvstudie for derefter at få tre opgaver på en gang.

Julie siger:
8. februar 2015 kl. 22:31
Jeg synes at der skal peges fingre. Gennem flere år er der kommet kritik af mange af den ovennævnte punkter, men uden at der er blevet taget hånd om det (hvilket jeg har på skrift). Der er en ledelse på Kolding, som desperat prøver at opretholde et image udadtil, så staten stadig gider skyde penge i projektet. Stop det, eller foretag en kraftig uvending lige nu!

Hannah siger:
8. februar 2015 kl. 22:47
Jeg er elev på KADK og kan desværre genkende stort set alt hvad der nævnes i dette indlæg. Jeg er på mit 6. semester og kan snart kalde mig bachelor, men føler slet ikke at jeg egentlig burde kunne kalde mig bachelor i beklædningsdesign, da første år var et grundforløb uden speciale og de to resterende år har været utrolig mangelfulde. Jeg tror det er gået op for mig det sidste halve år at hvis jeg skal have noget ud af denne uddannelse er det op til mig selv og det er desværre lidt sent at finde ud af synes jeg. Der er ikke meget hjælp at hente fra selve uddannelsesinstitutionen. Det kan mærkes hvordan vores lærere også føler sig frustrerede og uengagerede. Vi hørte endda åbent og ærligt fra en lærer, til en evaluering af et forløb, hvordan han havde været ansat under adskillige rektorer, bestyrelsesformænd og nye studiestrukturer og hvordan hans forvirring nu var total! Han forklarede hvordan der var mange forskellige interessenter i vores uddannelse, fra regering, lærere, elever osv. og at disse interessenter ville meget forskellige ting. Det var dejligt at møde ærlighed, men samtidigt ikke spor betryggende at høre som elev. Andre lærere opfordrer os gang på gang til at engagere os i møder hvor studiestruktur osv. diskuteres, hvilket sikkert er et rigtig godt råd. Dog er der som indlægget også nævner stort set ingen elever som handler på dette. Personligt har jeg svært ved at se hvordan jeg skal få tid til dette med det meget krævende studie som designstudiet er og på den anden side tænker jeg at jeg ikke rigtig kan overskue at bruge så meget tid på noget som sikkert først er ændret når mit studie er forbi, hvis det overhovedet kommer igennem. Ultimativt kommer jeg frem til den konklusion at jeg må skynde mig at få det størst mulige udbytte af min uddannelse inden jeg bliver spyttet ud på arbejdsmarkedet og faktisk skal kunne noget. Dog giver det en lidt dårlig smag i munden når man tænker på de elever der kommer efter en selv og skal stå i samme situation… Det er bare utrolig frustrerende og man føler sig en smule magtesløs og lille som studerende, i det store puslespil…

Julie siger:
8. februar 2015 kl. 22:47
Jeg ser det sådan, at skolen er blevet en overfladisk læreinstitution, som et resultat af den måde undervisningen gribes an på. I blandingen af et kreativt læringsinstitut og universitet mister skolen en dybde og et niveau, idet der ikke gives tid, plads eller energi til nogen af delene.

I forlængelse af denne påstand, er det naturligvis vigtigt at have nogle antagelser på plads: En designskole er ikke en kunstskole. En designskole adskiller sig netop ved ordet "design", i betydningen at skabe ting med henblik på anvendelse i specifikke sammenhænge og til specifikke mennesker. Således kan en sådan skole aldrig nogensinde holde fokus på rent æstetiske værdier, men må også arbejde med materialelære, metodelære, redskabslære, målgruppeanalyse og kommunikation. Hertil må en vigtig kommentar knyttes – i en verden hvor designere har ekstremt svært ved at finde arbejde, må undervisningen også indeholde marketing, entrepreneurship og andet der kan uddanne eleverne til at blive selvstændige, men vigtigst af alt er at sørge for at uddanne designere, der er de mest kvalificerede i landet (og udlandet?).

Det leder mig videre til min næste antagelse: En designer må også være akademisk uddannet. Netop i metodelæren og teorien adskiller designeren sig også fra kunstskolen – når et produkt designes eksisterer et meget specifikt mål, og man kan ikke tale om et produkt der "virker", men i stedet et produkt der fungerer i helt specifikke sammenhænge til helt specifikke mennesker. Konteksten er altså afgørende i hvordan et design udmærker sig, og derfor er videnskabsteori så vigtig i en designsammenhæng. Dernæst bygger ethvert godt design på en lang argumentationsrække – processen – der kan hentes fra metoden og teorien. I en designprocessen træffes en lang række valg, der må knyttes til teori eller metode, for at opnå et godt resultat og ikke til personlige antagelser eller subjektive holdninger. Desværre virker det ikke som om, at dette er særlig vigtigt i Kolding. Metodelære er der nærmest intet af, og det akademiske niveau er meget lavt og det samme gælder desværre designlæren.

Jeg kan naturligvis kun tale som kommunikationsdesignelev, men jeg ved at denne kritik også eksisterer på de andre linjer på skolen i Kolding. Dertil har jeg stillet mig selv en masse spørgsmål, og er desværre kommet frem til det samme svar. Eksempler er:

– Hvordan kan der gives tilladelse til at folk skifter studieretning efter et halv, et helt eller endda halvandet år inde i studiet? Er det fordi holdet intet selvstændigt har lært, og den nye elev derfor intet er gået glip af?

– Hvordan kan det kræves at folk går til re-eksamen i et fag, man ikke har haft undervisning i? Er det fordi undervisningen er indholdsløs?

– Hvordan kan man være designelev, uden at have haft synderlig undervisning i mange af de værktøjer der benyttes til at skabe dette design (her mener jeg fx indesign (grafisk), illustrator (illustration og grafisk), photoshop (illustration og grafisk), html-kodning (app-faget), videoredigering osv) ? Og hvordan kan man designe til andre end sig selv, når der intet fokus er på målgruppeanalyse?

Dette er blot et udpluk af de mange problematikker jeg mener eksisterer på skolen, og jeg kunne sagtens blive ved. Hertil er det nødvendigt at tilføje at jeg ikke er alene i denne kritik, og det gælder ikke kun nuværende elever, men også tidligere elever fra skolen. Kritikken handler ikke om at få andre elever til at droppe ud, men skal fremgå som en kraftigt opfordring til skolen, om at overveje hvordan deres system fungerer. Jeg kan jo desværre hverken få min tid eller mine skolepenge tilbage, men jeg vil for alt i verden ikke have at andre skal spilde deres tid, energi og penge som jeg har gjort.

Efter 1,5 år i Kolding var jeg træt af og foruroliget over hvor lidt jeg havde lært. Jeg har tidligere studeret på andre læreanstalter, og har efterhånden oplevet mange forskellig måde at undervise og drive studie på. Jeg har altid være tilknyttet designfaget i mit universitetsliv, og det beklager mig at meddele, at det mindst udbytterige har være på Designskolen

---

Tone Lysholm siger:
9. februar 2015 kl. 11:42
Tak fordi I åbner debatten, det er godt og også tiltrængt! Og tak fordi I har skrevet et indlæg, som gør at jeg ikke kan lade være med at blande mig :)

Jeg kan sagtens genkende mange af de ting I (og folk der kommenterer) har skrevet, men der er også ret mange ting jeg synes er fremstillet en smule entydigt og som jeg ikke kan genkende overhovedet.

For det første er der noget ved måden i skriver på, som altså får nakkehårene til at rejse sig en lille smule på mig. Jeg får en følelse af at der bliver talt på mine vegne, uden at jeg egentligt føler mig repræsenteret. Men det er jo godt, for så kan jeg bare åbne munden selv og det gør jeg så nu :)

Først lige et par indvendinger imod det jeg ikke kan genkende. "Studietiden er præget af selvstændigt arbejde, vejledning af svingende kvalitet og en konstant søgen efter en, tilsyneladende manglende, struktur".

For det første kan jeg ikke se problemet i en skole præget af selvstændigt arbejde? For mig er det en KÆMPE kvalitet at en uddannelsesinstitution kan styrke de studerendes evne til at arbejde selvstændigt. Faktisk er det noget af det jeg har savnet mere af i min tid på skolen, der har været præget af meget gruppearbejde og rammesatte projekter. Jeg har savnet oftere at arbejde selvstændigt og udforske og øve mig i at stå på egne ben i en designproces. For mig er selvstændigt arbejde en del af det at gå på en videregående uddannelse. Jeg synes det er en vigtig del af at oparbejde en tro på egne evner og for at finde ud af hvor ens plads skal være "derude", for der er SÅ mange forskellige pladser, det er vigtigt at huske. Så jeg er altså for selvstændigt arbejde, selvom det kan være vildt frustrerende og virkelig, virkelig svært! (Det er det i hvert fald for mig.)

Vejledning af svingende kvalitet. Selvfølgelig er vejledningen af svingende kvalitet, men min oplevelse er at bundniveauet (i hvert fald på DSKD, som er det sted jeg kender) er ekstremt højt! Jeg har tidligere gået på Aarhus Universitet og jeg må sige at jeg aldrig har oplevet så kompetente, engagerede og interesserede lærere som jeg har haft på designskolen. Og selvfølgelig er der nogen man svinger bedre med end andre, men min oplevelse er at fagligheden er god!

Og en lille bemærkning er at jeg synes man skal være meget påpasselige med at konkludere på, at undervisere der stopper, har valgt at opsige deres stillinger "post hændelserne i sommers". Vi har ikke set deres opsigelser og ved ikke noget om deres motivationer for at søge nye veje. Man kan tænke hvad man vil, men der kan være mange, mange grunde…

En anden ting jeg ikke kan genkende er udtalelserne om, at vi ikke lærer noget på skolen. Jeg lærer så meget at jeg næsten ikke kan rumme det nogle gange. Om det altid er de rigtige læringsmål, der er fokus på det kan helt sikkert diskuteres. Men er du sindssyg jeg lærer! Både om design, om mig selv og alt muligt andet. Så der er jeg altså uenig :)

En anden ting er at jeg synes at det designbegreb der argumenteres ud fra i mine øjne virker en smule snævert (både i indlægget og i nogle af kommentarerne). For mig handler design mindst ligeså meget om de ting man ikke kan se, som det handler om de ting der skabes i værkstederne. Jeg tror at mange føler sig frustrerede på skolen fordi ens forståelse af design som begreb konstant udfordres og skubbes til. Sådan har det i hvert fald været for mig.

Da jeg startede var design noget man kunne skabe med sine hænder i værksteder, både digitale og analoge. Det var noget man kunne se og forholde sig til og det var helt klart mere konkret end abstrakt. Derfor var det også helt vildt frustrerende at føle at jeg lærte alt muligt andet, som var helt vildt svært at sætte ord på, for hvornår kom det "rigtige" design? Hvornår lærte jeg at lave de der ting, som bare så pisselækre ud? Det jeg havde drømt om? Det kom aldrig helt, eller i hvert fald ikke på den måde jeg havde regnet med. Og faktisk gik det først rigtigt op for mig for et par måneder siden, da jeg begyndte at gøre mig tanker om den tid der er gået som bachelorstuderende på skolen og på min fremtid som kandidatstuderende et sted i verden (ingen ved hvor endnu). Og det var fandme hårdt! Det er ikke sjovt at skulle indse, at det hele slet ikke var som jeg havde drømt om. Men nogle måneders tid og en masse tanker senere har jeg fundet en helt anden ro i det, jeg så har lært til gengæld og jeg jeg kan sige uden at blinke at jeg faktisk ikke ville bytte!

Her er hvad jeg ser som mine kompetencer som designer og som jeg i høj grad har lært takket være min tid på skolen:

Jeg er en kreativ problemløser. Jeg kan forholde mig til abstrakte og komplekse problemstillinger og være løsningsorienteret i min tilgang, men uden at slå mig fast på én eneste rigtig løsning. Komplekse problemer/fænomener åbner mange muligheder. Jeg kan forholde mig kritisk til min egen og andres designproces og metode, jeg kan vejlede og give respons og konstruktiv kritik. Jeg er empatisk, jeg har lært at sætte mig ind i en anden målgruppes behov (og ved i HØJ grad noget om, hvordan jeg lærer om og interagerer med en målgruppe – målgruppeanalyse). Jeg er nysgerrig og går undersøgende til værks. Jeg kan tænke i systemer, sammenhænge og hele koncepter. Jeg kan formidle visuelt og kommunikere i mange forskellige kontekster.

Jeg kunne sikkert godt have lært alle de ting andre steder også, men for mig har DSKD været det rigtige sted! (Og lige i forbindelse med det kan jeg heller ikke lade være med at tænke, at vi jo allesammen lærer forskelligt og derfor synes jeg man skal passe på med at konkludere at andre vil spilde deres tid og penge et sted, bare fordi man selv har gjort det. Jeg var heller ikke tilfreds med min læring på AU, men derfor har jeg stadig dyb respekt og anerkender 100% at mange af mine studiekammerater blev pissedygtige af at gå der, den form for studie passede bare ikke til mig..)

Her er hvad jeg føler jeg mangler og hvor jeg gerne vil bidrage med kritik. (Jeg har masse af kritik, men vælger kun at forholde mig til det der er konstruktivt, al det der bare er brok og studietræthed gemmer jeg til mine veninder):

Jeg mangler STRUKTUR! Noget der også fremføres i indlægget og som jeg virkelig kan genkende. Jeg er træt af ikke at kunne strukturere min tid, fordi skolen kaster undervisning ind fra højre og venstre (sådan føles det i hvert fald). Jeg har ingen som helst mulighed for at planlægge efter perioder med høj belastning, for jeg ved aldrig, hvornår de kommer. Det gør der eksempelvis virkelig svært at planlægge at have et relevant studiejob (som jeg ellers konstant bliver punket med at jeg burde have – Stop det, jeg ved det godt! Men hvordan dan dælen havde i tænkt det skulle kunne lade sig gøre???).

Jeg oplever perioder med helt ekstrem høj belastning og jeg føler ikke at jeg får nogle redskaber til at håndtere det. Og jeg er ikke særlig god til at leve på den måde og det er mit klare indtryk at jeg ikke er den eneste. Jeg synes virkelig der mangler en anerkendelse af at det er et stort problem. På DSKD bliver det dyrket rigtig meget at sammensætte forløb der presser os ekstremt meget, for at lære os om, hvordan det er ude i "den virkelige verden". En slags "hate me now, thank me later" – mentalitet. Jeg synes at det er den mest underlige tankegang.

Der er ikke noget i vejen med at skrue niveauet i vejret og stille høje krav, det kan vi sgu godt lide og vi er dygtige nok til det, men hvem fanden vil have et liv "i den virkelige verden", med arbejde fra hvad der ligner 9 til meget sen aften (nogle dage nat) i hele uger i træk? Ikke mig i hvert fald. Så hvad med at hjælpe os med at håndtere de høje krav og pressede kurser, uden at føle at vi bliver nødt til at arbejde så mange timer i døgnet? Det er jo ikke holdbart, i hvert fald ikke i den virkelighed jeg gerne vil være en del af. Jeg tror underviserne ville få langt flere takketaler, hvis de gjorde det til en del af deres undervisning, at lære at håndtere presset på en anden måde end at knokle sin røv i laser. Med andre ord STOP med at anerkend folk der kører sig selv i sænk med arbejde, det er ikke godt for nogen og det er ikke efterstræbelsesværdigt!

Desuden er jeg HELT enig med Jer i at der er noget galt i forhold til kommunikationen (eller manglen på samme). Ligesom Jer tror jeg også at en bedre kommunikation kunne spare både lærere, elever, ledelse, regering, ALLE for en masse frustrationer og som følge deraf dårlig stemning og hvisken i krogene.

Jeg er også enig i at det er problematisk at de analoge værksteder nedprioriteres. Jeg er nemlig også en af dem, for hvem der sker en masse, når jeg får materialerne i hånden. For mig er det der, det bliver rigtig sjovt og hvor jeg mærker, hvorfor jeg har valgt at uddanne mig på den måde jeg gør. Og jeg er enig i at balancen er skæv i øjeblikket. Jeg savner frihed, intuition, leg og prøven-sig-frem. På det seneste er jeg blevet mere og mere bevidst om, hvordan forbindelsen til min egen intuition og mavefornemmelse er ekstremt svækket. Og det er jeg simpelthen så ked af. Og jeg ser det som en KÆMPE mangel som designer ikke at have den kontakt. Det skyldes helt sikkert mange ting, men jeg er 100% overbevist min tid på skolen har haft stor indflydelse på det. Det hele bliver så… Alvorligt.. Og logisk.. Og rationelt. I hvert fald for mig.

Jeg ved ikke om jeg kom omkring alle mine tanker, jeg havde vidst mere på hjertet end jeg lige troede.

Er der nogen der kan genkende noget af det jeg skriver?

Mvh, Tone

Ida siger:
9. februar 2015 kl. 12:15
Jeg er ved at afslutte min kandidat på KADK, og har gennem hele mit studieforløb oplevet de samme frustrationer, som beskrives i artiklen. Jeg har tit haft en oplevelse af, at jeg gennemfører min uddannelse mere på trods af designskolens struktur. Min årgang har været forsøgskaniner på flere systemer, der ikke har fungeret. Modulsystemet medførte at, hvis ikke man var målrettet og vidste præcis, hvad man ville med sin uddannelse, kunne man skifte hold og undervisere hver 5. eller 10. uge hvert semester. Det har gjort uddannelsesforløbet forvirrende og ikke skabt den tilknytning til skolen, underviserne og de andre studerende, som kræves for at man kan stå sammen og evt. sige fra.

Administrationen arbejder ikke for de studerende. Jeg har oplevet at få mit studie forlænget 5 måneder, fordi jeg manglede 1,5 ECTS point mellem min bachelor og kandidat – det svarer til én uges kursus. Den manglende undervisning har medført, at jeg om lidt står med en kandidatgrad og en følelse af at mangle helt basale redskaber indenfor mit felt.
Jeg kan nævne utallige eksempler på administrative og strukturelle benspænd gennem min studietid. Når alt dette er sagt, så byder designskolerne på et væld af muligheder: værkstederne er i top, de studerende er ambitiøse og dygtige, og spændende projekter søsættes. Det er ærgerligt at den manglende sociale tilknytning og de strukturelle og økonomiske problemer spænder ben for de studerendes muligheder for at udnytte uddannelserne optimalt.

Pernille siger:
9. februar 2015 kl. 16:39
Hvor er det befriende, at læse denne artikel og debatindlæg, som fortæller mig, at jeg bestemt ikke er den eneste, der går med en med lille klump i maven over nogle af de strukturelle og faglige udfordringer, som designuddannelsen står overfor. Jeg tror, at det er rigtig vigtigt, at vi ikke går og hvisker i krogende for at få afløb for vores frustrationer, men i stedet taler åbent sammen, så vi kan få styr på, hvad der i virkeligheden er på spil og måske endda komme med nogle konstruktive forslag til at løse et par af problemerne.

Som designstuderende på kommunikationslinjen i Kolding kan jeg erklære mig enig i meget af det, Tone nævner i sit indlæg. Vores uddannelse har for mig ikke været meningsløs – jeg har lært utrolig meget. Men det var bestemt ikke det, som jeg havde forventet, jeg skulle lære. Netop den håndværksmæssige del af uddannelsen, som jeg troede var hele fundamentet, har jeg oplevet, at jeg i høj grad har måttet lære mig selv eller af mine medstuderende. Og heldigvis har jeg haft nogle meget dygtige og søde medstuderende, som jeg kan tilskrive meget af det, jeg ved i dag om design.

I forhold til den undervisning, der så har været, har jeg manglet en klar formulering af ønsket læringsmål og udbytte. Flere gange har jeg oplevet at en sådan formulering at fagets formål først har været givet halvvejs inde i projektet, hvilket jeg finder helt absurd. Måske er det også en personligheds-ting, men jeg har brug for klare og faste rammer for at skabe et selvstædigt, nytænkende, kreativt indhold. Jeg tror også på vigtigheden af at kunne arbejde selvstændigt, især som designer, men det skal efter min meningen være en nænsomt styret selvstændighed under ens uddannelse. Jeg er jo netop ikke færdig designer endnu.

Jeg har især to ønsker til disse problematikker; så snart som muligt må designskolerne formulere klart for deres (kommende) studerende, hvad de skal forvente sig at uddannelsen indeholder. Hvis man fx har en drøm om at stå i det grafiske værksted eller nørde typografi dagen lang, skal man vide, at det ikke kommer til at ske andet end i ens fritid. Med andre ord: ingen skal have følelsen af at blive ført bag lyset (sådan som jeg personligt har oplevet det – og måske er jeg ikke den eneste?). Mit andet ønske er, at der kommer en klar struktur for de enkelte fag/kurser, så den studerende kan gøre sig klart, hvad det ønskede læringsudbytte er. Jeg forestiller mig ikke, at det på nogen måde skulle være en hindring for den individuelle kreative frihed at have faste rammer under ens uddannelse. En fast struktur og selvstændigt arbejde er uløseligt forbundet i sådan en situation, efter min mening.

Et andet stort problem, som jeg oplever, både personligt og gennem nære venner på designskolen, er måden vores semestre er skruet sammen på. Som Tone også nævner i sit indlæg, er det umuligt at planlægge sig ud af pludselige og meget krævende (tidsligt og mentalt) forløb, der kan komme fra den ene dag til den anden (vel at mærke uden at man har kunne finde en på forhånd givet fagbeskrivelse/opgavebeskrivelse på skolens intranet, hvor den ellers burde ligge i god tid. I den ideelle verden altså.) Jeg har ofte oplevet at måtte rydde min kalender helt for istedet at arbejde fra jeg stod op til jeg gik i seng hver dag for at leve op til presset og fagenes krav. Endda ofte for stadig at være i tidspres eller bagud. Her er jeg nok heller ikke den eneste. Endnu har jeg dog holdt til de voldsomme stød, som det kan give.

Mine venner har lært at tilgive mig (det samme har min kæreste), men i længden og i "den virkelige verden" kan jeg ikke forestille mig, at det er holdbart. Uforudsigeligheden og presset vil uden tvivl knække mig i sidste ende. Dertil skal det siges at jeg har en fysisk sygdom, som gør mig langt mere presset og udmattet end de fleste – men burde det have betydning for, om jeg skulle kunne gennemføre en uddannelse som kommunikationsdesigner? Eller i mit tilfælde blive illustrator? Jeg havde netop en positiv forventning om, at man i dette fag i høj grad selv er herre over sit arbejdsliv, fordi mange måske kunne overveje et liv som selvstændige/freelancere. Hvordan hænger det så sammen med en uddannelse, hvor man ikke kan tåle at være syg i en kortere periode (hvor kort er jeg usikker på – jeg har ikke turde afprøve det) uden at man bliver holdt et helt år tilbage. Sådan som strukturen er nu, kan man nemlig ikke, ligesom på universiteterne, vælge at tage uddannelsen på halv tid eller at drosle lidt ned i en periode. Det er bare fuld fart frem, non stop. Det betyder i praksis, at hvis der sker noget i dit liv, som kræver din opmærksomhed – måske et familiemedlem, der bliver sygt, måske du selv bliver syg, kommer ud for en ulykke eller får et mindre sammenbrud – så er der ikke mulighed for at du kan tage et par uger fri for at slikke sårene. Konsekvenser er i hvert fald store, hvis du spørger mig, idet man så bliver nød til at vente helt til næste studieår for at kunne følge op på den tid, man var fraværende, og dermed kommer et år "bagud".

Det jeg ønsker er altså:
- bedre kommunikation af uddannelsens indhold, så ingen føler sig ført bag lyset
- en klar ramme/struktur for det faglige udbytte af hvert forløb/kursus
- mulighed for, som på universiteterne, at kunne tage nogle perioder eller fag på nedsat tid, uden at komme et helt år bagud

Hvordan kan vi få det til at ske? Og er der andre, der har samme ønsker som mig?

Hilsen Pernille

Nina siger:
10. februar 2015 kl. 13:50
Jeg er afgænger fra kommunikationsdesign på DSKD og er desværre en af de 16,2 procent. Jeg kan så meget nikke genkendende til det I har skrevet og kommentarerne her over.

Ifht. de mange fyringer, vil jeg så sige at mange af dem, der er blevet fyret, og som ikke har en direkte undervisningsrolle, er dem jeg som elev havde størst tilknytning til. At nærmest hele IT-afdelingen, som er dem der har stået på pinde for os elever nu er fyret, er virkelig hårrejsende. De har bestemt ikke haft en lille rolle i min tid på skolen! Og jeg kan ikke se hvordan en almindelig skoledag, for ikke at snakke eksamensperiode, vil kunne fungere uden dem. Ifht. den grafiske værkstedsleder var jeg virkelig ked af, at han ikke trådte til tidligere, for værkstedet blev løftet til et markant højere niveau, og der summede pludseligt af liv, hvor der ellers havde været øde tilstande i mine første fire år. Nu er det hele ved at krakelere, bare få år efter at det blev stablet på benene. Så sørgeligt! Hvem havde jeg ellers tilknytning til? Den ikke-eksisterende undervisningsstab? Det var skrabet allerede da jeg gik der. I store perioder var der kun en liste man skrev sig på, hvor man så fik halvtimes vejledning om ugen med en gæstelærer. Kan det kaldes undervisning? Skolen for mig har mere været et "netværkshus" og et sted man mødtes til selvstudie, end et sted man fik undervisning og tilstrækkelig vejledning.

Nu er jeg så efter 1,5 års ledighed ved at starte min egen virksomhed. Men jeg mangler alle de værktøjer der kræves for at starte selv. Hvordan går man frem ifht kunder? Hvad er jeg værd? Det sidste spørgsmål var noget vi rigtig mange gange tog op under uddannelsen. At det var en stor mangel ikke at få en basal indføring i hvad man skal tage for sit arbejde. Det er jo det første man bliver konfronteret med ude i "den virkelige verden". Jeg føler mig overhovedet ikke klædt på, men har næsten heller ikke andet valg end at hoppe blindt ud i det…

Daniel siger:
10. februar 2015 kl. 23:00
Skønt debatindlæg, kan virkelig genkende mange af de punkter der bliver opstillet, og som mange siger er det rart at vide jeg ikke er alene i mine tanker om studiets problematikker.

Jeg læser på 2. semester ude på KADK, og den nok tydeligste irritation jeg finder hos mig selv (og mange medstuderende) er den totalt manglende struktur. Det er nærmest umuligt at disponere sin tid mere end en uge frem ad gangen, og som nogle andre skriver, oplever jeg også at undervisning bliver "kastet ind fra højre og venstre". Helt grundlæggende ting som eksamenstider oplevede vi at få datoer på flere gange, som igen og igen blev ændret, og alt efter hvilken lærer vi spurgte varierede svarene om tiderne også. En anden ting som er gået mig meget på, er at vi først fik en decideret semesterplan et par dage inden semesterstart. Det har derfor været helt umuligt at planlægge større ting udenfor studiet, og mange ting er faldet sammen med perioder som nu viser sig at blive virkelig pressede tidsmæssigt. Jeg er udemærket klar over, at studiet er førsteprioritet, det har været en drøm i snart 6-7 år at komme ind på KADK så det er for mig en selvfølge, men at man derefter mødes med en følelse af at underviserne og skolen regner alting udenfor studiet for værende totalt ligegyldigt i ens liv, er bare ikke motiverende.
Jeg føler jeg bliver proppet ned i en kasse der hedder: Jeg på KADK kan lide design, og intet andet. Jeg vier mit liv til designskolen, og har intet behov for at inddrage andre ting af større betydning i mit liv.

Jeg føler generelt at man på uddannelsen tænker, at de studerende kun har designskolen i deres liv, og dette er det eneste de behøver tage stilling til. Det er virkelig svært at få nogen som helst praktisk information ud af lærere og administration, og oplever igen og igen at jeg og mine medstuderende prøver at hive basal information ud af vores lærere/vejledere i et håb om at få en mulighed for at strukturere vores liv som rent faktisk indeholder andet end designskolen. Men det virker bare så ligegyldigt i skolens øjne, som om vi bare skal køres igennem en maskine på et samlebånd, hvilket jo netop er det vi som designere adskiller os fra at være.

Noget der heller ikke hjalp var, at da vi startede havde en primær lærer i et par dage, som på forhånd havde sagt sin stilling op. Efter opsigelsen gik vi i uger uden at vide, hvem vores nye lærer ville være, eller hvornår vi kunne regne med at få en. Det var derfor virkelig rodet, og vi anede ikke hvem vi som nye studerende kunne støtte os op ad. Vi var rimelig meget overladt til os selv og vores egen fornemmelse for fremtiden.

En anden ting jeg oplever, er følelsen af mangel på læring. Jeg ved det stadig er det første år, men jeg har det sådan at alt jeg lærer mere eller mindre baserer sig på egen erfaring og kunnen. I starten var jeg vildt glad for at gå på skolen (det er jeg stadig), men efter at have kæmpet for at komme igennem det lille nøglehul for at blive optaget, til at mærke et totalt drastisk fald i undervisnings-vejledningskvalitet, har gjort det svært at tage studiet virkelig seriøst (som jeg ellers ønskede). Jeg læser her af meget specifikke grunde, og design har fyldt meget hos mig hele mit liv, og jeg føler ikke at nogen af lærerne har kunnet give mig noget nyt og læringsrigt eller konstruktivt som jeg føler jeg kan tage med mig. Hvis jeg ser tilbage og spørger mig selv om jeg føler mig på vej til at blive en bedre designer, må svaret ærligt talt være nej. Jeg kunne være kommet præcis lige så langt på egen hånd, og jeg føler at jeg kun er her for at få det blåstempel det giver at kunne sige man har læst på KADK.

Nu taler jeg meget ud fra mine egne synspunkter, men jeg oplevede også idag at finde ud af, at 5 af mine medstuderende på linjen overvejer at droppe ud allerede nu, og at en af dem gør det med sikkerhed. Det kom som et chock, men jeg må indrømme, at det inderst inde ikke kommer helt bag på mig. For jeg oplever også, at meget af vores undervisning ofte i meget lille grad – eller nogen gange slet ikke – henvender sig til os. For eksempel er min linje Industrielt Design blevet slået sammen med Keramisk Design, og det synes at undervisningen mange gange har svært ved at henvende sig til begge parter af linjen, så ofte sidder den ene gruppe tilbage uden at få specielt meget ud af det. Samarbejdet med arkitektskolen har også bragt nogle mærkelige tvungne fællesprojekter. For eksempel har vi ofte siddet til forelæsninger med mødepligt, hvor 80% af indholdet udelukkende henvendte sig til de arkitektstuderende. Vi blev også stillet overfor en masse opgaver, som ikke i nogen grad var egnede for os at lave, bla. spørgsmål omkring hvordan vi tænker forskellige aspekter af designverdenen og arkitektverdenen vil kunne påvirke vores studie, i en tid hvor vi kun havde gået på studiet i nogle måneder og ingen anelse havde om, hvad studiet overhovedet ville komme til at indebære.

Generelt er der bare en gennemgående mangel på struktur, informationsgivning/kommunikation, og i mit tilfælde også faglighed hos lærerne. Jeg føler også en total mangel på hele aspektet omkring målgruppe og dertilhørende analyser og kommunikationsformer, men da jeg stadig kun går på 2. semester vil jeg lade dette ligge indtil videre, da jeg ikke føler jeg kan inddrage dette som en konkret kritik endnu. Dog kan jeg se, at andre også har påpeget det, hvilket ikke ligefrem er beroligende.